

La veritat, costi el que costi

Autor: Albert Codinas

Data de publicació: 17-01-2012

Sí, la veritat, tal com el procés de la humanitat ha anat configurant, té un cost, i molt, molt alt. Per amagar-la o defensar-la, uns han empresonat i els altres han deixat la pell a la presó, uns han fet migrar i els altres han mort a l'exili, uns han disparat i els altres han mort per les bales. La veritat no és cap mite, ni una adaptació, ni tan sols una fantasia. La veritat és sempre el relat d'un fet. Un relat que ha de tenir present totes les variables i tots els marcs que la precedeixen. Però és, ni més ni menys, el fet. I aquí rau la consistència dels investigadors de l'INH quan plantegen, exposen i defensen les hipòtesis i els resultats de les recerques, però reben com a resposta un buit, també un menysteniment, per part de la dita classe intel·lectual i acadèmica del país, que fa feredat. Això sí, tenim un públic creixent participatiu i obert a l'entrellat de la manipulació que la nostra història ha patit, encara que aquest mateix públic acaba patint, també, aquesta mena d'incredulitat quan ho intenta exposar al seu entorn. L'oficialitat marca, però no ens atura.

La veritat és, quasi sempre, el resultat de molts esforços, de moltes ments buscant i deduint, anotant i comparant..., però, i principalment, dubtant. Sí, cal dubtar fermament per poder plantejar una opció, no idealitzada, com alternativa a una inverosimilitat o a una contradicció, malgrat que aquesta hagi pogut ser acceptada -la versió que coneixem amb el temps i mitjans suficients- com la veritat absoluta.

Per exemple:

Al morir el rei Carles II de Castella sense successió el 1700, l'Arxiduc Carles era el candidat a la corona hispana en virtut d'un antic pacte entre el rei Carles II, l'últim Habsburg, que estipulava la seva successió en un altre membre de la Dinastia Habsburg. En el testament de Carles II però, aparegué el nom de Felip d'Anjou, nét del rei Lluís XIV de França i besnét de Felip IV de Castella, com a successor, per la qual cosa s'inicià un conflicte entre els dos pretendents, conegut amb el nom de Guerra de Successió Espanyola. Avui en dia se sap que aquell testament va ser falsificat.

Tenim un altre exemple més proper, com és el fet que provocà la mort de Martí l'Humà i desembocà en el Compromís

---

de Casp, amb mort posterior dels 3 pretendents més clars a la corona catalano-aragonesa: Ja ens havien entrat a casa els castellans Trastàmara.

Però, ¿i si parlem de la pressió per a l'impediment o per a l'obscuració d'avançar cap a la veritat? Abunden els casos que trobarem furgant en molta literatura. Molts, gradualment, han pogut ser exemples triomfadors d'aquesta lluita contra corrent o del coneixement oficial establert a qualsevol preu, malgrat el seu patiment personal:

Ignaz Semmelweis va ser un metge hongarès que, el 1847, va descobrir que la incidència de febre puerperal podia ser reduïda dràsticament per la millora de les normes de rentat de mans. Ell en va reduir la taxa de mortalitat a un 1-3%. Malgrat els seus èxits reals, també se li van enfrontar detractors, fins que va ser destituït del seu càrrec el 1850, Semmelweis va tornar a Budapest, on va treballar com a professor universitari en obstetrícia.

I, ¿us imagineu si Silvestre de Sacy hagués aconseguit silenciar el seu alumne Champollion a l'hora de trobar el mètode de desxifrar la lectura jeroglífica?

També tenim aquells que usurpen i fan seus descobriments i deduccions dels altres. És veritat que en aquesta vida, cal un esforç molt gran de suport i de sumar per tal d'aconseguir avenços significatius en molts camps científics. I si no, per exemple, recordem a l'eminent i prolífer Tesla:

En la dècada dels seixanta el Tribunal Suprem dels Estats Units va dictaminar que la patent relativa a la ràdio era legítimament propietat de Tesla, reconeixent-lo legalment, poc abans de la seva mort, com a inventor d'aquesta, si bé això no va transcendir a l'opinió pública, que continua considerant Marconi com el seu inventor.

Per tant, a l'INH sabem quin món trepitgem, i sabem què ens espera com a recompensa. Però el coneixement, amics i amigues, i la seva veritat, ens esperen. Moltes gràcies per acompanyar-nos-hi.